

Та й піду-ж я за місто, в село...

Дмитро Фальківський

Та й піду-ж я за місто, в село,—
Там, де межі здіймаються круто.
Там, де вітер сухим помелом
Замітає шляхи позабуті.
Поклонюся я низько житам:
"Ви простіть мене, блудного сина,
Що я вас проміняв, прогадав
На сирени, на брук, на машини...
Проспіваю я пісню весні:
"Гей, ти весно! Розпатлана весно!
Заплету в твої коси пісні,
Пов'яжу із квіток перевеслом.
Проспіваю про гамір машин,
Пригадаю минуле з болем.
Розкажу, що в селянській душі
Не умруть ні волошки, ні поле...
Як закапають сльози з очей,—
Упаду я на лан соковитий,
Пригорну до сухотних грудей
Зеленаве у кучерях жито.
Кожен колос обмию в сьлозах.
Обцілую цілунком журливим

І намистом розсиплю слова
Про життя, про своє, про бурхливе.
Позбирають намисто вітри
І нанижуть одне до одного...
Я-ж вернуся ізнов до вітрин,
Я-ж вернуся до міста чужого.

Збірка поезії "Обрії" 1927р.